

UDVARHELYI HIRADÓ

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Előfizetési árak:

Egész évre 8 kor. fél évre 4 kor. negyed évre 2 korona.
Egy szám ára 16 fil. — Községek-, körjegyzők- és tanítóknak
egész évre 6 korona.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

Becsek Aladár.

Hirdetések a legolcsóbban számíttatnak. Nyilttér sora
50 fillér. — Megjelen hetenként egyszer, vasárnap.
A hirdetés és nyilttér díja előre fizetendő.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Becsek D. Fia könyvnyomda

Aratás küszöbén.

Amit Isten ad a gazdának, azt ember el ne vegye. Ez a mi ohajunk, mikor nemsokára virradó hajnalon megcsendül a sarló, a kasza s rendre hull Isten áldása, a maggal, amely ennek az országnak a legfőbb életforrása.

A földnek megművelése nehéz munka. Ernyedetlen szorgalom, szakképzettség, értelmes és takarékos gazdálkodás szükséges a benne rejlő erő értékesítéséhez és föntartásához. Sokszor meg minden értelem és fáradozás kárba vész; a természet néhány napi szeszélye tönkreteszi az egész esztendei munkát, fölemeszt minden reményt.

De ha a természet nem is tagadja meg áldását, akkor sem bizonyos még, hogy teljes siker koronázza gazdáink tevékenységét. Az eredmény attól is függ, vajjon jó árban lehet-e a terményeket értékesíteni.

Sok mindenféle körülmény gyakorol az árképződésre befolyást. Nagyon fontos gazdáinkra nézve azoknak idejekorán való felismerése és kihasználása.

Különösen az idén függ nagyon sok attól, vajjon sikerül-e termésünkön jó áron tudni. Három gyenge esztendő nagyon rossz helyzetbe hozták gazdáinkat.

Hogy buzog ez a forrás, ahoz még csak hozzávetőleges számításaink lehetnek, de az már bizonyos, hogy Ceres istenasszony ellen ádázul megkezdte a harcot Mercur, aki a kereskedőkön kívül egyebeket is védő szárnyai alá szokott venni.

Minden józan emberi számítás, a matematika csalhatatlan kétszer-kettője arra engedett volna következtetni, hogy a buza ára emelkedni fog. Hiszen minden olyan összevetés, amire a

spekuláció építeni szokott, arra mutatott, hogy az értékesítésnél nem fenyegeti veszély a gazdát. És ime, napok óta folytonos az árcsökkenés; pusztíthat a rozsda, a jég, nagy természeli kecsgetető területeket támadhat meg a rozsda, a hivatalos termésbecslés a várható eredményt jelentékeny százalékkal csökkentheti meg, egyszerű számítás szerint az árak emelkedését kell maga után vonnia, azért a budapesti gabonátözsde megy a maga előre kiszámított útján

Limitálja az árakat a belső, valódi érték kigunyolásával, igazi ex-lexel, megmutatván egyúttal, hogy a pénznek minő óriási hatalma összpontosul a budapesti tőzsdén monopóliummá koncentrált üzérkedésben.

Ennek ellensúlyozására decentralizálni kell ezt a tőzsdét s amint a Gazdaszövetség legutóbb is oly meggyőző érvekkel támogatta a sarkalatos agrárius követelményt: el kell törülni a fedezetlen határidő-üzletet, mert csakis a fedezetlen határidő-üzlet jegyében lehet összeesküdni a termelő közönség ellen, mikor minden körülmény az értékesítés kedvezményeit fokozza.

Ez a börze-manőver a legkegyetlenebb üzleti fogások egyike, amelylyel a budapesti tőzsdén valaha illetéktelenül pénzt harácsolnak össze

De nemcsak a börze veszi ki a maga jussát abból, amit Isten adott a gazdának. Megjelenik a maga teljes apparátusával a legnagyobb incassáns: az állam. Törvényerejénél fogva követeli az adót, aminek fizetése polgári kötelesség. De egyszer már ideje volna, hogy az állam is teljesítse kötelességét.

Meg kell indulni az adóreformnak az egész vonalon s ezt el kell kezdeni a földadó leszállításával, az irtózatossulylyal nyomasztó községi pótdadók, az egyéb illetékek zürzavarába

rendet kell hozni, mert immár elviselhetlen terhe a gazdának, aki a mai adórendszernek az egyetlen álló pontja, előtérben mindig. Addig pedig, míg ez a nagy reform elkészül, legalább a közteherviselés vitessék azzal keresztül, hogy a nagy inkasso terjesztessék ki a börzére is. Ne porladozzék el a börzeadó javaslat, mert az a por, amely ebből a pihenő parlamenti aktából szerte szállong az országban, azt mutatja, hogy a modern állami élet ép úgy termeli a kiváltóságokat, mint a hajdani a privilégiumokat

Az aratás pénzhez segíti a gazdát. De a mai hitelviszonyok mellett ismét ember veszi el, amit Isten adott. Az uzsora országszerte toborzódik, a vidéki törvényszékek, a felsőbb bíróságok előtt folyó uzsora-percek kiáltó bizonyosságai annak, hogy meg kell védeni a népet. Erős kézzel, komoly akarattal ki kell irtani azt a felfogást, amely politikai jelszavuk pajzsa alá helyezi a pénzüveletek korlátlan szabadságát.

A mostaninál gyengébb termés nagyobb áldása lesz ennek az országnak, ha az állam biztosítani tudja a munkában verejtékező gazdát, hogy amit Isten neki adott, azt tőle ember el ne vehesse.

Határvonal.

A szerencsétlen magyar nemzetet, mintha az Isten minden ostorával akarná sujtani, a második évezred hajnalán úgy kezdenek újra föltámadni leközdött régi ellenségei, mintha sirjukból kelnének föl, a rég eltemetett, elfeledett halottak úgy állanak elő a nemzetiségi, felekezeti túrlmellenségek lovagjai s csatlakozik hozzájuk egy új, még nem látott, nem ismert sereg, melynek nincs hite, nincs hazája, csupán egyetlen elve: — *boldogulás.*

Az egyik, mint prédára az éhes vadállatsereg, vicsoritja fogát s ökölre szorított kézzel kiáltja nemzeti életünkre a halált, a második vak örületében

Finomság, műveltség.

— Irtá: —s. —

Mindenekelőtt a kedves olvasó tetszését akarom alacsony módon kihizelegni azzal, hogy engem rendszeren kilel a hideg, valahányszor egy nőt úgy magasztalnak előttem, hogy az finom hölgy, vagy pedig egy gentlemant úgy dicsérnek, hogy az finom ember.

Ördögadta, hát olyan ostobának néznek, hogy ez nekem imponál? Hiszen legottan vége lenne az egész dicsőségnek, ha olyan epidemia törne ki, amittől Monaszterlyt, Kollaricsot, Ácsot és társát, Brachfeldet és Grünbaumot egyszerre megütné a guta, vagy ami még ennél is sokkal rosszabb: az 1881. évi XVII. törvényzikk. Bocsnát a reklamért, de nem kívánom egyiknek sem.

A finomság csak állapot, mint pl. a nátha, de nem érdem, vagy ha az, akkor a szabó, kalapos, cipész, keztüös és a fehérmű készítő érdeme avagy illatszergyárosé, aranyművesé és tánczmesteré. Az egész csak úgy van rákenve az emberre, mint a hazai izlésű edényekre a majolika-máz, amivel minden valamire való magyar embert becsaptak a millenáris kiállításon. Az enyimről azóta mind letöredett. Olcsó dolog és nem is egészen becsületes. És nagyon tartok tőle, hogy azok, akik az emberek fölbecslésében a külső szín és modor finomságát tartják előbbvalónak, mind így fognak járni, már csak azért is, mivel az én tapasztalataim azt mutatják, hogy a finom megjelenés és föllépés dolgában a csa-

lókát és szédelőket senki sem mulja fölül, amint-hogy dicső emlékü honfitársunk: Somoskeőy fenomális sikereit is ez magyarázza meg és csakis ez, kivéve talán még a nem közönséges közbambaságot.

A finomságot tehát egyáltalán nem tiszteltem. Nagyon tudom egybírni, hogy enélkül művelt élet nincsen. A nyilt, szeretetreméltó és előkelő modor éppen annyira hozzátartozik a művelt élet kapcsaihoz, mint a jól szabott ruha (a nadrág-vasalásról máskor beszéljünk) és az illemérzéknek kiművelt állapota; de az én kodexem mégis csak úgy van szerkesztve, hogy abban előbb állanak a műveltség, az erkölcsi fejlettség, a jó izlés, a tudás, a gyöngédség és kiméletesség fejezetei és csak a legvégén van odavetve, mint szintén odatartozó valami, inkább az előbbieket eredménye, mint kelleke: a finom modor és a helyes öltözködés. És ez is csak azzal a záradékkal, hogy a finomságot eltanulni, kivált ha az embernek sok pénze van, igen könnyű, aminél fogva ha a rangok igazságosan volnának berendezve a társadalomban, igen sok finom emberi lénynek nem a czukrászdában, hanem a szénaraktárban kellene csemegézni.

És most, a mikor már — úgy gondolom — alaposan behizelegtem magam a kedves olvasó szeretetében, egyenesen kipakolok azzal a szomorú valóssággal, hogy a vezércikk és tárca rovat közt látható Rubiconon szerencsével átléptem s azokról a nem közönséges rüpkésekről, nyers bárdolatlanságokról és brutalitásokról folyik a beszéd, amelyek sokszor elemi erővel törnek ki a magyar forumon,

egyébírni pedig meghuzódva, de bőven tenyésznek mindenütt, ahol az ősi virtushoz makacsul ragaszkodik a szittya vér. Mert hiszen nem lenne amaz, ha ez nem volna s nem érintenék ismételve magát a női méltóságot is szennyes kezekkel, ha úgy volna, hogy ezeknek és az ehez fogható barbárságoknak nincs gyökere itt is, amott is a közérzésben.

Jó Széchenyi István 1830-ban írta meg s valamely különös oknál fogva „hölgyeinknek“ ajánlotta a maga Hitelét. Ez a könyv a régi, nyersebb világ utolsó tanúságtétele. Olykor kedvtelve lapozgatok benne, mivel egy mélyen látó, igazi magyar elme félig öntudatlan, gyermekes őszintesége sugárzik belőle felém. Egy helyütt a magyar gavallérokat leczkézteti:

„Tegyük azt, ami magyar — így beszél — elfogadhatóvá, tetszetővé is. Ne várjuk el, hogy szépeink (akkor még így hívták a hölgyeket) lenni szeressenek oly hazánkfia társaságában, ki tán zsiros csizmában látogatja meg őket, pipaszaggal tölti el a házat s beszéde közben a tiszta padlóra jókat pök . . .“

Ne tessék örülni neki előre, hogy én most ezeket pápaszemés iskolamesteri tudálékossággal szurtam ide be s hogy most mindjárt egy unalmas erkölcsi prédikáció következik. Szó sincs róla! A „legnagyobb magyar“ nemes kívánsága ebben is teljesedett. Ma már a közúti vasúti kocsikban is ott áll, hogy ott köpködni nem szabad s amit Széchenyi nem láthatott előre, ma már a „tiszta padló“ is elavult fogalom. Szépeink persa, smyrnai, rosszabb eset-

az Isten nevében készül csatára az Isten ellen és a harmadik az ösök vérével évezreden át védett hazát adja föl, hogy bujdosója legyen annak a nagyvilágnak, a melynek nemzetei sorában, mint nemzet hatalmas, dicső tudott lenni, de ember tömegében, mint ember, porszemként tűnik el.

Lelkünk elszorul, a mint látjuk nemzetünket így széthullani, meginog a szép jövőben vetett reményünk s aggódni kell a magyarság jövőjeért.

És a kísértő deamonok száma nem apad, a kajánok, irigyek serege nő, nemzeti életünk megölő közé még egy kísértet üti föl utálatos fejét: — a kasztszellem ördöge.

Az utolsó csapás ez lehet, a mely megöl egy nemzetet. Mert a felekezetek, nemzetiségek, vagy osztályok harcánál sereg küzd a sereg ellen, mindenkinek megvan a maga elve, hite, van eszménye, amely vezesse, lelkesítse, de a kasztszellem terjesztői az embert választják el az embertől, nem engedik, hogy összekösse az a kapocs, a mely mindeniket egyaránt heviti, megakadályozzák a társadalmi tényezőket, erők egyesülését, minden cél, vagy elfogadható ok nélkül, egyszerűen önzésből, fölfuvalkodottságból azért, hogy megóvjának egy ostoba látszatot, azt, hogy vannak emberek, a kik ész, tehetség nélkül többek, mint más teljes tetterővel, többek, azért mert az Isten kegyelme jobb módra, vagy nagyobb állásba juttatta.

És a mint így állítják a határvonalakat, a melyen túl csak a választások harcaiban, csak a szükségben engedik átlépni azokat, a kikre akkor számítanak, mind jobban-jobban áznak egy sirt, a mely a felebaráti szeretetnek válik temetőjévé, de a melynek porából már csak egyetlen virág fakad: — a gyűlölet.

Igen, mert ne feledjék a kasztok fölfuvalkodott lovagjai, hogy az az ember, a ki ma még felebarátot keres és becsül abban a másikban, a kiben az élet munkája oly sokszor, oly közel állítja, mihelyt azt látja, hogy az a felebarát kicsinyli, lenézi s csak akkor becsüli, a mikor szüksége van rá, szeretet helyett gyűlöletet fog hirdetni s így alakul meg a már előbb említett pártokon kívül még kettő, a mely hatalmasabb, veszélyesebb mindeniknél: — az urak, és a népség pártja.

Jaj a magyar nemzetnek, ha vezető férfiai tétlenül nézik, hogy annyi ellensége mellé még ez is szegődjék, a melynek föl kell vegye a harcot azért, hogy helyet biztosítson magának a társadalomban, hogy kivivja, hogy elismerjék, hogy mint az államnak ép oly hasznos munkásain, mint azok a gőgös nagy urak, műveltsége, tisztessége szerint meg kell adják azt a becsülést, a mely méltán megilleti.

És szomorú dolog, hogy nálunk az ember be-

csülést, az egymás iránti tiszteletet ma is ki kell küzdeni.

Mit érnek az emberiség ezredes multjának küzdelmei, mit ér, hogy ezredekkel ezelőtt ledültek a kasztrendszer válaszfalai, hogy fölszabadult a rab-szolga, a jobbágy békóiból, mit ér, hogy félszázad előtt hazánkban is testvérként ölelte keblére az ember az embert, hogy egyenlővé tette magát a törvény előtt és minden forumon, ha ma itt, holnap egyebütt akad egy pár üres fejű henczegő, a ki pusztán nagyzási hóbortból képes elhuzni a határvonalat s elválasztani most, nem mint a régi kasztrendszer idejében külön osztályba tartozókat külön-külön, hanem az együvé tartozókat egymástól.

Azok az igék, melyek az emberiségnek évezredek át képezték ideáljait, ma már nem lehetnek üres frázisok, azok megtestesítéséért az egész társadalom egyesült erővel, együtt kell működnie s ha van hely, a hol erre az együtt működésre szükség van, Magyarország az, a hol minden magyarul érző, hazafiasan gondolkozó embert tárt karokkal kell szívnkre ölelni s mint férgest, azt kell kivágni a nemzet testből, a ki személyes érdekből gátat vet az egyesülésnek.

E tekintetben is példa lehet előttünk a művelt nyugat.

Nézzük meg, milyen helyet foglal el például Németország társadalmában a gyáros, iparos, kereskedő. Franciaországban, az amerikai köztársaságokban a legmagasabb és legkisebb állású emberek polgártársai egymásnak, de ez az egyenlőség soha sem fogja gyöngíteni, de megerősíti az államot.

És nálunk szembeszökő példáit látjuk minden nap, mikép választják el az emberek egymástól az összetartozókat, lökik le minden vonalon a kisebbeket, a kik telve önzetlen jó indulattal kísérlik meg közelíteni a nagyobbak felé.

Segíteni kell ezeken az állapotokon, a komolyabbak, önzetlenebbeknek kell megindítani az actiót arra, hogy a társadalom minden hasznos munkása, polgára megkaphassa azt a posztót, a melyet tudása, műveltsége után elfoglalhat, mert mint egyik híres német író mondotta, az ember nem annyit ér, a mennyi értéket állása ad neki, hanem a mennyit tehetsége után foglalhat el.

De ezen állapot megváltoztatását itt már nem lehet a törvényhozástól várni. Itt maga a társadalom, annak tekintélyesebb szerepvivői kell meghozzák a magok törvényeiket s kérlelhetetlen szigorral porba szitják azokat, a kik a saját üres henczegésök védtetéséért háttérbe szorítanak náluknál érdemesebb embereket.

A társadalom legszebb alapeszméje a keresztény vallás egyik főtana: a felebaráti szeretet. Csak abból építve nőhet, fejlődhetik hatalmas, boldog ország.

Hirdessük tehát a felebaráti szeretetet. Szeressük, becsüljük egymást, ezt kívánja hazánk jövője. De minden ember csak annyira várhatja embertársai becsülését, amennyire ő becsüli meg embertársait.

Ujdonságok.

Olvasóinkhoz. Az új negyedéssel szemben fölöslegesnek tartjuk lapunkról diszhymnuszt zengeni, mert az a bizonyítvány, amit egy lap állít ki magáról, nem sokat érhet az okos olvasó szemében. Nem beszélhetünk munkánk eredményéről, hiszen magunkról nem nyilatkozhatunk. Közönségünk lassan-lassan megismert és úgy ismert meg, hogy megszeretett — ez mindenképpen felett legszebb jutalmunk. Lapunk legfőbb célja továbbra is, hogy érdekes, friss, megbízható és bátor legyen; a legjobbat nyujtsa amit egy vidéki lap nyujthat. Nyiltan és őszintén mondunk véleményt afölött, ami káros lehet a közönség jobb jövőjére nézve és csak oly törekvéseket pártolunk, melyeknek alapja a törvény és igazság. Ez alkalommal pedig kérjük a nagy közönséget, hogy eddig tanusított jó indulatába lapunkat továbbra is részesíteni sziveskedjék, hogy eddigi törekvésünket jövőben is ugyanazon lankadatlan kitartással követhessük. Az előfizetési feltételek lapunk homlokán olvashatók.

Kinevezések. A király Király Aladár helybeli törvényszéki albirót a k.-vásári helyi törvényszékhez alügyésszé kinevezte. Királylyal a helyi törvényszék igen képzett, tehetséges birát vesztett el. — A pénzügyminiszter Derzsi Béla díjtalan pénzügyi számgyakornokot ideiglenes minőségű segélydíjas pénzügyi számgyakornokká nevezte ki a székeludvarhelyi pénzügyi igazgatóság mellé rendelt számvevőséghez.

Dr. Lengyel József tiszti főorvos. Hollaki Ártur főispán dr. Lengyel József kórházi főorvost Udvarhelyvármegye tiszti főorvosává kinevezte.

Egy hó közigazgatása Udvarhelyvármegye közigazgatási bizottsága 11-én, szerdán tartotta július havi ülését Hollaki Ártur főispán elnöke mellett, melyen a múlt havi darabok nyertek elintéztést. A tagok közül jelen voltak: dr. Damokos Andor, Ugron Gábor, Diószeghy Samu, Sándor Mózes, Ugron János, dr. Lengyel József, Ferenczy Gyula, dr. Válenstik Ferencz, Jung-Oseke Lajos, Diemár Károly, Roediger Gyula, Lántzky Sándor, Persián János, Szabó Gergely; Adám Albert, dr. Keith Ferencz és Szabó Gábor, mint előadók. — Elsőnek dr. Damokos alispán tette meg jelentését. Alispáni iktatóra érkezett a tárgyalás alatt álló hóban és a megelőző hóról átjött összesen 1932, elintéztetett 1584, elintézetlen maradt 174 ügydarab. Bejelentette, hogy a dr. Szabady Ferencz elhalálozásával megüresedett

ben brünni szőnyegek között laknak. Ama parlagi gavallérok sincsenek többé, vagy ha vannak is, bajosan találánának akkora darab földet, tiszta padlót, ahol Széchenyi szelleme ellen vétkezhetnének.

Ebben igenis egyetértünk. De van abban a könyvben olyan valami is, ami — nincs benne. És ez az, ami megállított. Honnan van az, hogy ez a nagyelméjű ember sehol sem fakad ki a nők iránt való tiszteletlenség ellen? És miért nem korholja a harminczas évek férfinemzedékét tisztességtelen, rüppök és mosdatlan beszédmodora miatt, holott ha a tiszta padlót megsajnálta, akkor a tiszta nyelvet is meg kellett volna sajnálnia?

Föltettem a kérdést egy forradalomelőtti öreg urnak, aki azt a társadalmat is jól ismerte s az ősz gentleman szemöldöke egy pillanatra összébbhúzódott:

— Széchenyi István nagy ember volt, öcsém; amit ő meg nem látott, az nem is volt. A mi nemzedékünk olyan volt, ahogyan ő mondja, nyers, bárdolatlan; de becsülettudó nemzedék. A piszkos beszédet és piszkos cselekedetet nem tűrte Széchenyi tanácsa nélkül sem. Azért hallgat feléle.

Egy másik igaz történetke pedig — amelynél a szereplők neveit jobb elhallgatni — azt igazolja, hogy csakugyan úgy volt, ahogyan az öreg mondja.

Egy este a nemzeti kaszinóba elkésve állit be az egyik nagynevű főúr, akinek a neve már rég ott ragyog nemzeti történetünk fényes lapjain. Az ott levők közül az egyik ur dévajkodik vele s egy asszonyi hajszálát vesz le a kabátjáról. (Az asszonyi hajszálak mindig veszedelmeselek.) Odatartja a körülállók elé és trefásan ezt mondja:

— Tudom ki tartott vissza. Ez a hajszál: . . . művésznő hajából való.

A következő pillanatban egy elementáris erővel

alkalmazott nyakleves csattant el. Párbaj igaz, akkor is lett belőle, de az újságok nem jelentették a mai szokás szerint, hogy „az ellenfelek kezét szoritva váitak el.“ Ellenkezőleg. Egy nő nevének nyilvános meghurcolása, habár meg gondolatlanságból is, annyira beleütközött a forradalomelőtti gentlemanlikeba, hogy annak a szerencsétlen arisztokratának többé nem volt maradása, nemhogy Budapesten, de egyáltalán az országban sem. A szenvedett capitis diminutio külföldre üzte, nagy utazásokba fogott és soha sem tért többé vissza a „társaságba.“

Csak művésznő volt — mondja a mai uri ember. De nő volt — mondja a régi gentleman, aki nem tud összebékülni sehogyan ezzel az újabbkori felemás fölfogással, mely az erkölcsi élet területén az uzsoráskodást a lovagiassággal s a mosdatlan nyelvet a finomsággal épen úgy össze akarja barátkoztatni, mint ahogyan a nők iránt tartozó lovagias tiszteletet is összeférőnek hiszi a becsületben gázoló vénasszonyos pletykával.

Szóljanak azok, akik a régi világot vagy legalább a külföldi művelt világot is közéről látták, nincs-e igazságom, ha azt mondom, hogy ami a zsiros csizmákat és padlóra való pökést illeti, ebben sokat haladtunk; de ami a lovagiassági érzést és becsülettudást illeti, abban visszaestünk. És nincs-e igazságom, amikor hideglelést kapok attól, ha valakit azzal dicsérnek, hogy — finom!?

Ha előre nézünk reszketünk tőle, hogy a forumon, dobált sár ezután is érhet némelyeket, ami egyenesen a nemzeti becsület rovására menne vagy olyan dekadens szörnyűségekbe fajzana el, amilyen pl. Paulmier francia képviselő nevének legutóbbi esete is, aki a becsületében hirlapilag gázoló ellenfelét (szintén képviselő) halálra keresi, mivel nem találja, fékez-

hetetlen fölháborodásában egy ártatlan gérant testébe lövi a halálos golyót.

Az asszonyi igazságszolgáltatás bizonyosan nem tökéletes, de épen azért van alku nem ismerő szigorral a férfiak egyetemes lovagiasságára bizva az asszony és minden asszony becsülete. S ott, ahol azt veszi észre az ember, hogy ez a mindenképpen álló erős biztosíték sem elegendő, joggal föl lehet tenni, hogy a gentlemánság fogalma általában véve megzavarodott és a legfőbb bűnökön kívül számos apró ethikai és műveltségi bűn, hiba és tökéletlenség tenyészik, tápláléka az ilyen és ehez fogható társadalmi vétségeknek.

És ez az, amiért az egész dolgozat íródott. A művelt magyar élet félbarbár és félnyugati állapota. Amaz durva nyerseségekben és még le nem vetkőzött erkölcsi „zsiros csizmákban“ él tovább; emeből pedig a művelt osztályok középrészre még eddig csak a léhaságokat szivta föl. A bárdolatlan virtuskodás a ravasz refinement-nal összevegyítve adja azt a modern rüppökséget, amitől csak úgy lehet szabadulni, ha nem a finomságra, hanem annak tartalmára, a műveltségre törekszünk, úgy, amint azt megszámlálhatlan millió művelt ember szokása ott, valahol Nyugaton megállapította, ahol az élet legfőbb javát: a becsületet s kivált a női becsületet nemcsak a kard éle és a pisztoly csöve őrzi, hanem, a mi ennél sokkal többet ér: a szellemi és erkölcsi befejezettség általánosan kötelező szabálya, ami a magántársaságokban is épen úgy törvény, mint a forumon. Szóval Európához kellene tartoznunk társadalmilag is.

Csak még a fiatal nemzedékről legyen egy-két szó, mivel ebben a felemás állapotban ez van kitéve legtöbb kísértésnek, de ettől kell várni a dolgok

tiszti főorvosi állásra dr. *Lengyel* József neveztetett ki. Felemlíti jelentésében a jun. 9-iki főhercegi látogatást. Az utóállítások megtartottak, észrevétel nem merült föl. A pénztár vizsgálata a szokásos részletességgel megejtetett. — Az alispán, jelentésével kapcsolatban, *Ugron* Gábor kérdésére kijelenti, hogy a kórházi főorvosi állás pályázat útján lesz betöltve. *Ugron* János szóváteszi, hogy a havasi legelők népet veszedelem fenyegeti, amennyiben igen tehető és tevékeny emberek olcsó áron összevásárolják az egyes erdőbirtokokat. A szegény ember most nem tudja, mit ad el, de majd, midőn eljön a kihasítás ideje, sem legeltetési, sem fahordási joga nem lesz s így teljesen koldusbotra jut. Hisz ha Zetelakán 8—9000 holdat így kiszakítanak, tönkre lesz téve a nép. Kéri az alispánt, hogy valami módját ejtse annak, hogy a nép efelől minden községben felvilágosíttassék. Dr. *Damokos* sajnálattal konstataálja, hogy e tények fennállanak, azonban szigorú intézkedést nem lehet keresztül vinni, mivel a törvény a tulajdonjog rendelkezését korlátozni nem engedi. A kérdés már tanulmány tárgyává tétetett s az ki lett adva a mezőgazd. bizottságnak véleményadás végett. Legnagyobb készséggel teljesítene mindent, ha azzal valami előnyt biztosíthatnának a községeknek. *Ugron* János kijelenti, hogy nem törvényes intézkedést kíván, csak felvilágosítást a nép számára, ami ugyan nehezen fog menni, mivel sok helyen maga az előjáróság áll be személynak. *Ugron* Gábor: Ami eddig fel lett hozva, nem vezet praktikus eredményre. Kétségtelen az, hogy a népnek tudatlansága üzletszerűen ki lesz használva, amibe a birtokviszonyok rendezetlen volta is befoly. A nép még felvilágosítva nem lett s így nem tudja, hogy ki lesz zárva birtokának hasznélvezetéből. Szükségesnek tartja, hogy az alispán fogalmazzon egy körlevelet s annak minden községben három egymásután való vasárnapon felolvasását rendelje el. Attól fél, hogy Zetelakán zendülés lesz, olyan lelkiismeretlenül fosztották meg a népet. Dr. *Damokos* készséggel teljesíti és kívánja, hogy az eredménnyel járjon. — *Ferenczy* Gyula árvaszéki elnök jelenti, hogy iktatóra érkezett 1384, előző hóról átjött 312, elintéztett 1433 ügydarab. A hó végével gyámság, illetve gondnokság alatt maradt 10,307 cgyén. A pénztár állása: készpénzben 24,865.90, értékben 140,007.02, összesen 664,942.92. Székelyudvarhely város iktatójára érkezett 74 drb., amelyből 19 nem nyert elintéztést. Pénztár állása: készpénzben 564.73, magán kötelezvényben 73,271.20, értékben 1200 kor. — Dr. *Lengyel* József m. főorvos jelentése szerint az egészségügy állapota az előző hóhoz viszonyítva lényeges javulást mutat, amennyiben az emésztő és légző szervek hurutos bántalmain kívül nagyobb betegedés nem fordult elő. — *Sándor* Mózes kir. tanfelügyelő, mint fontos népiskolai mozzanatot jelenti,

jobbrafordulását is. A meglelt koponyák már kemények.

Társaséletünk általános tónusa az, ami ellen kifogást tesztek s amit a baj forrásának gondolok. Mondják meg a férfiak, nem úgy van-e, hogyha 4—5 összejön közülök, a bizalmas beszélgetés csakhamar elfajzik köztük. Az asszonyokról rendszeren olyan cinikus módon beszélnek s az obscén hangulat oly hamar erőt vesz rajtuk, hogy az egész társalgás röviden szólva: kész disznóság. Még csak azt a mértéket sem tartják meg, amit különben a pinczerek, a cselédség vagy a szomszédság kényszerítene rájuk. Mindig a „jó“ társaságok zöméről beszélve, igenis azt kell mondani, hogy a művelt élet igazi szépségeivel és nemességeivel ma kevésbé vagyunk ismerősek, mint ama „nagy nemzedék“ idejében voltunk.

Az ifjúság, serdülő vagy fölserdült gyermekeink pedig ebben a tónusban nevelkednek, mert hiszen a családi életben is szabadon működik a korlátlan nyelv s a nagy saftos mondások és jeles káromkodások még ma is in floribus. A tónust azután átöröklik s az arany fiatalság is ott folytatja az obscén és durva társalgási modort, ahol az öregek elhagyják. Legfőleg még hozzátessz azokból a modern feslettségekből, amelyeket röviden „franciaságoknak“ neveznek, hiszen úgy is mindenki tudja, mit kell az alatt gondolni.

Várom a visszahatást. Nagy és szép nap volna az, amikor először hallanám, hogy az egyetemi fiatalság egy olyan „gentleman-clubot“ tudott összeállítani, ami új és művelt tónust adna ennek a dekadens világnak és megtanítaná tisztességtudásra az apákat.

hogy a zárvizsgák kedvező eredménnyel megtartottak. A felsőleányiskola eredménye részleteiben is igen kedvezőnek mondható. Az intézet növendékei közül 8-an pályáztak a kolozsvári tanítónképezdebe, akik közül, daczára a szigorú vizsgálatnak, 7-en felvették. — *Diemár* Károly kir. ügyész jelentéséből kitűnik, hogy a központi fogházban 2 vizsgálati, 38 elítelt, a sz. keresztúri jbiróság fogházában 5 elítelt, a h.-okládi jb. fogházában 18 elítelt, összesen 65 elítelt és 2 vizsgálati fogoly volt letartóztatva. Fegyelmi vétség nem merült föl. — *Roediger* Gyula pü. ig. helyettes jelenti, hogy egyenes adóban befolyt 28,208.60, hadmentességi díjban 261.12, bélyegdíj- és jogilletékben 11,016.96, fogyasztási italadóban 39,778.64, dohányjövédékben 24,567.66. Házadómentesség 2 esetben engedélyeztetett. — *Diószeghy* Samu kir. főmérnök jelentéséből kitűnik, hogy a tárgyalás alatt álló hóban úgy az állami, mint a törvényhatósági utak jók voltak, közlekedési akadály nem merült föl. Az 1901—1904. évekre szükséges fedanyag beszerzése házilag lesz eszközölve. *Ugron* Gábor föltétlenül szükségesnek találja, hogy a betlenfalva—czekendi ut tovább építése idejére ideiglenes ut állittassék be. *Diószeghy* főmérnök mindent el fog követni — ugymond — hogy az teljesíthető legyen. — Tárgysorozat 12. pontja alá volt felvéve a földmiv. ügyi miniszternek a halászat emelése érdekében küldött leirata. Ennek tárgyalása kapcsán *Ugron* János szükségesnek találja, hogy a vármegyében halásztársulat létesíttessék s az ügyet az alispán vegye kezébe. *Ugron* Gábor szerint azt könnyen lehet létesíteni, azonban az nem jövedelmez semmit. Ide szakszerű tenyésztés kívántatik. Halas tavakat kell létesíteni a megyében s ennek keresztülvitelére a minisztert kell felkérni, hogy egy mintatelepet létesítsen, ahol a székelyek aztán betanulnák az okoszerű tenyésztést. Ez ügyben az alispán a miniszterhez felir. — A tárgysorozat 56. pontból állott, melynek tárgyalása végén *Roediger* Gyula pü. ig. helyettes *Szöllösi* Samu szeszgyárosnak a pénzügyörök alaptalan zaklatása ellen és a közg. biz.-hoz beadott panaszát terjesztette elő. A bizottság az ügyet a pénzügyigazgatóságnak kiadta szigorú vizsgálat keresztülvitelére végett. A vizsgálat mozzanatairól *Hollaki* főispán magát értesíteni kérte. A gyűlés egynegyed egy órákor ért véget.

Emléket az agyagfalvi réten! Az agyagfalvi Székely-émlék javára adakoztak Kis Pál gyűjtőívén 2 kor., Bedő József gyűjtőívén 2 kor., Székelykeresztúri Népbank 6 kor., Lányi Ernő gyűjtőívén 4 kor. 40 fillér, az Udvarhelymegyei takarékpénztárnál V. 219. sz. betéti könyvben elhelyezett tőke 1/2 évi kamatja 64 kor. 78 fillér. Összesen 79 kor. 18 fill. Ezt hozzáadva a már begyűlt 2809 kor. 10 fillérhez, az alap összege tesz 2888 korona 28 fillér. Fogadják a nemesszivü adakozók hazafias adományukért a a végrehajtó-bizottság hálás köszönetét. *Ferencai* János, végr. biz. pénzt.

Az aszfalt járdához. Az aszfalt építésének ellenőrzésére kiküldött bizottság az egyes járdák szélességét a legnagyobb részletességgel már megállapította. Most az építés közvetlen megkezdése előtt konstataálta a bizottság azt, hogy mennyire fölösleges a Betlen-utca keleti oldalán a járda lerakása, amely keskenységénél és mindegyre való megtörésénél fogva alig-alig alkalmas a közlekedésre. Kész is lett volna azt véglegesen elejteni s ahelyett az Árpád-utczában a törvényszék szegletétől egészen a főreáliskoláig rakatni le járdát, azonban az a vonal már a szerződésben benn foglaltatott. Az ugynevezett bethlen-utczai Jézus-kuttól egészen a kórházig haladó járdának a jelenlegi kőszegélyét meghagyni határozta, mivel az tartósságára és jóságára teljesen megfelelő, de meg aztán ezzel mintegy 1000—1200 kor. megtakarított a város javára. A kórháztól a vasutállomásig az aszfaltjára építését véglegesen elejtette, mivel az egyes birtokosoktól aligha megtudta volna szerezni a járdának szükséges helyet. Ahelyett közönséges kövekből rakat járdát, amely az ut nyugati oldalán foglal majd helyet. A piacon a járda a napokban végleg elkészül; a Bethlen-utczának végeztével, amelyen most gyorsan folyik a munka, a szombatfalvi-utczára kerül a sor s így alig egy hónap múlva az egész építkezés be lesz fejezve, csupán az egyes átjárók készítése marad még fenn, a melynek lerakásával egyidejűleg igen helyes és a legnagyobb mértékben méltányos dolog volna, hogy az összes mellékutczák kövezete egy alapos renováció alá vétessék, vagy pediglen azok teljesen újra köveztessenek. hogy ezen utczák lakói, akik ugyanazon mértékben hozzájárulnak az ezzel az építkezés-

sel előálló megterhelteshez némiképpen kárpótolva legyenek. De másrészt szinte komikus dolog volna az, ha egy pár utczában az ember a legnagyobb kényelemmel, sár nélkül tudna járni, amíg egy mellék-utczába befordulva, a mucsai sártenger közepén érezné magát. Hisszük, hogy a városi tanácsnak erre máris kiterjedt a figyelme s az átjárások lerakása után az összes utczák mizerábilis bajai orvosoltatni fognak, ha mindjárt a jövő évi budget terhére is.

Árvaszéki ülnökök mozgalma. Segesváron értekezletet tartottak az árvaszéki ülnökök, amelyen az ország számos megyéje képviseltette magát. Az értekezleten anyagi helyzetük javításáról tanácskoztak, mert minősítésükhöz és nagy felelősséggel járó munkájukhoz mérten az összes közigazgatási, sőt igazságszolgáltatási tisztviselőknél legrosszabbul vannak díjazva; az előhaladás útja el van zárva, mellékjövödelmük nincs, tehát tisztán a fizetésre kell támaszkodniok. Közelebb nagy küldötség élén egy fölratot adtak át a belügyminiszternek, melyben kérték fogják anyagi helyzetük javítását. Legalább a VIII. fizetési osztály 3-ik fokozatába (2800 k.) való sorolásukat kérik.

Gazdasági tudósítók. A földmiv. ügyi miniszter *Sebestyén* Mózes zetelaki lakost és *Rápolti* Domokos sz.-udvarhelyi lakost Udvarhelyvármegye udvarhelyi járására nézve a gazdasági tudósítói tiszttel bízta meg.

A Libáni-út megnyitása a múlt vasárnap, 8-án pompásan sikerült. A helyszínén *Incze* műszaki tanácsos, valamint a helybeli államépítészeti hivatal, *Diószeghy* főmérnök vezetése mellett, testületileg megjelentek, jelenvolt továbbá a gyergyói mérnöki hivatal is. A mulatság késő estig tartott, amidőn a szép társaság, amely egész napon át a legpompásabb hangulatban volt, kedves emlékekkel oszlott szét. A mulatság rendezése körül *Riemer* Gusztó szerzett érdemeket.

Halálozás. Folyó hó 9-én hunyt el özv. *Nagy* Andrásné Menyhárt Anna életének 89-ik évében. Temetése 11-én történt meg az ev. ref. vallás szertartása szerint. Halálát kiterjedt család gyászolja.

Hangverseny és táncmulatság. Homoródfürdőn f. hó 22-én a vendéglő nagytérképében a fürdő szépítése és a sz.-udvarhelyi „székely dalegyet“ javára a Dalegyet közreműködésével táncszállal egybekötött hangverseny lesz a következő műsorral: 1. Vocelka „Honfidal“, előadja a dalegyet. 2. Felolvasás. 3. Huber „Cserebogár“, előadja a dalegyet. 4. Káldy „Kurucz dalok“, előadja a dalegyet. 5. Csete L. „A szép maszk“, vig magánjelenet, előadja ifj. Szemerjai Károly egyt. tag. 6. Huber „Nem nézek én“, előadja a dalegyet. 7. Verdi „Bordal“, előadja a dalegyet. Kezdeté este 8 órákor. Belépti díj személyenkint 2 kor. Felülfizetéseket köszönettel fogad a rendezőség.

*

Fogorvos. *Kovács* J. budapesti specialista, ki városunkban 10 nap óta időzik, értesíti a n. é. közönséget, hogy csak rövid ideig időzik még itten, azért jó lesz azoknak a fogbajosoknak, kik segélyét igénybe akarják venni, minél előbb eljönni, mert vannak műtétek, melyek néha huzamosabb időt igényelnek. Lakása: Budapest-szálló 1. Rendel: délelőtt 8—12 és délután 2—6-ig.

Közönség köréből*

Igen tisztelt szerkesztő úr!

Az „U. Híradó“-nak múlt heti számában, Hegedűs miniszter és családjának fogadását leíró cikkét engedje — amennyiben engem illet az — kijavítanom. Kijavítanom nemcsak épen azért, mert egyik lap így, másik úgy hozta — jeléül, hogy tulajdonképen erről információt egyik sem kapott — hanem, mert egy pár illetékes helyen odavetett szó igen ferde világitásba helyezte eljárásomat.

Én nem a helybeli Nőegylet nevében fogadtam a miniszterné 5 kegyelmességét — az egyesület legalább tudtommal ez irányban nem tett semmi lépést, nyilván csak azért, mert közlünk senkinek sem jutott eszébe, s ha a nőegylet testületileg várta volna a kegyelmes asszonyt, miért mentem volna ki én? Van az egyletnek elnöke, a ki bizonyára ott lesz, a hol szükségesnek látja. — Sem pedig privátul, a magam lojális érzelmét követve nem voltam ottan, bár részemről abban sem látok semmi megbotránkoztatót. Föl még kevésbé toltam magam, a mit pedig szíves készséggel szeretnék elhinni. Azt éppen nem... effélével mindig megóv a velem született jó ízlésem. A kegyelmesék jövetelét megelőző napon, tehát szombaton, Dr. Solymossy Lajos főreáliskolai igazgató szólított föl rá a

* E rovatban helyet adunk minden csak közérdekű felhívásnak, a beklülő felelősségével. Szerk.

Hollaki Árpád főispán ur határozott óhajására. A csokrokat is ő készítette, nem tudom saját maga-é, vagy a bizottság — de ő küldte hozzánk, illetve Demeter Irénkéhez. Dr. Solymossy kétszer járt ez ügyben nálam, s elég körülkönyesen megbeszélte, megvitattuk a dolgot — mert ámbár a legtermészetesebbnek tartottam a főispán ur ama ötletét, hogy a kereskedelmi miniszter neje elébe éppen én menjek ki, mégis bizonyos itt nem tárgyalható okból haboztam ezt a nagy megtiszteltetést elfogadni. Határozottan visszautasítani se akartam a leányom végett, kinek bizonyára bájos, kedves emlékei közé fog tartozni ez a pár perc — nem akartam ettől megfosztani, hosszas parlamentarizásra meg nem volt idő — tehát kimentem.

Egy pár szóval, talán egy mondat lehetett az egész, „Székely anyavárosunk“ hölgyei nevében hódolatteljes üdvözlőnkkel följánlottam a kegyelmes asszonynak szerény virágainkat.

Igazán őszintén sajnálom, hogy Hollaki főispán ur nem bizott meg egyszermind azzal is, hogy beszéddel üdvözölhesem ő kegyelmességét. Az igénytelen székely asszony ékes-szólóvá vált volna, ha illusztris vendégünk tekintetét végig vezetheti hótól borított fonséges havasunk: a Hargita, majd a Budvára körül. Pihenni meg leszálltunk volna a „Székely bánja“ alai közé, melyet egykor a rakoncátlan, nyakas, erőszakos „lőfők“ megfélemlésére hordott össze Erdély fejedelme, hol a zegény, sorsüldözött exkirályné: Izabella oly sokszor keresett nyugtalanító székelyei között bánatos lelkének nyugalmas — és a hol ma, a rommá vált vár, mint a fönix-madár hamvaiból föltámadván, diadalát üli a korszellem...

Fajom rajongószerepet bizonyára ihletet, vezérelt volna... No, talán máskor! Abban az esetben azonban, ha hosszú-hosszu évek múltán talán kereskedelmi miniszterünk és családja ismét erre venné útját, s Hollaki Árpád főispán ur ismét engem tüntetne ki azzal a kegygyel, hogy fogadjam megérkezésénél a kegyelmes asszonyt — legyen szabad megkérnem, igen szépen megkérnem rá, ha éppen későn is jutna eszébe ez, ha nem is lenne benne programban — a felesége ő méltóságával szíveskedjék azt tudatni.

Az itteni hölgyközönség meg van szokva orákulumnak tekinteni főispánjának szavait s ha ő méltósága nyilvánosan kifejezi azt, hogy nekem semmi keresetem nem volt a fogadásnál és véleménye szerint: ha leányomat ki is vittem az indóházhoz, ott kellett volna maradjak hátul — (talán éppen a perczes háta mögött?) — Ha ő méltósága így nyilatkozik, akkor nem csudálkozhatom, ha szép hölgyeink — kik különben bizonyára mind különbül álltak volna meg a helyet — kárörvendve mulatnak rajtam. Nekem pedig virtusaim között éppen a jámbor béketérés hiányzik leginkább...

A magam szerény kis világában éledek, körülményeimhez elég nyugalmasan, az a tudat, hogy létezik talán fölöttem egy exkluzív társaság, nem okozott nekem soha sem hideget, sem meleget; sokkal szerényebb és sokkal büszkébb vagyok, mint hogy valahová tolokodni óhajtanám, erős önézetem rásegít, bárkik között és bárkik előtt megfelelni annak, a mire fölhívtak és a mit magamra vállaltam.

Doros Györgyné
Gyarmathy Ida.

T. Szerkesztő úr! Hisszük, hogy már a t. szerkesztő úrnak is volt alkalma személyesen meggyőződnie arról az izléstelen, idegölő, istentelen fülsiketítő zajról, a melyet a trombitáló és doboló katonák az ugynevezett Pap-kertben minden délután véghez visznek. Nem tudjuk ezen harcfiáknak számát, akik a haza esetleges megmentésére ilyen buzgón, fáradhatatlanul készülnek, de azt, sajnos, nagyon is tudjuk, hogy az általuk végbe viendő zajtól már délután 1, 2 órától nincsen egyetlenegy teremtet lélek, hogy egészen öt óráig egy perczig is pihenessen. Az egyes riadókat, hívókat, marsot úgy a dobon, mint a trombitán egyenként és összesen, külön-külön és csoportonként legalább egy jó pár százszor végig csinálják, hogy a vidék intelligens lakossága között már általános az elkeseredettség, s az egész intézményt mint rémet, csapást emlegetik, mivel az emberi idegek efféle nincsenek teremtvén. Azonban eltekintve a közönség érdekétől, a méltányosságtól és a legminimálisabb udvariasságtól, kérdezzük, miképpen lehetséges az, hogy a katonák eme működő szakasza a Pap-kertet használja, a mikor az privát tulajdon, annak használására engedélyük, tudtukkal, nincsen, s kijelölt gyakorlóterük van, de nem is hisszük, hogy a tek. parancsnokságnak arról tudomása volna. Hogy felszólalásunkkal ilyen soká kés-

tünk, az magyarázatát abban leli, hogy minden nap azzal a boldog reménységgel hitegettük magunkat, hogy hátha talán-talán holnap lesz vége a szenvedéseknek, mivel harcsoaink elmennek — nagy gyakorlatra. Ezen sorainknak kérjük b. lapjában helyet engedni szíveskedjék, melyért fogadjon őszinte köszönetünket. Teljes tisztelettel K. A.

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratok nem adnak vissza. — Névtelen levelekre nem válaszolunk.

D—ás. H. Nők és férfiak között is van értéke a lovagias-ságnak, de nem úgy, mint a férfiak és férfiak között. A nők „lovagiassága“ a jóság és áldozatkészség, de természetesen csak az iránt, akit szeretnek. Ha tehát egy nő valakit megsért, akkor annak bocsánatot kérni egyáltalán nem kell; elég, ha valamivel megmutatja, hogy nem volt sértő szándoka. S ez még semmire sem jogosít föl senkit. De ha valakit az a nő szeret s azt sértette meg, akkor — ha „lovagias“ — nem fog sokáig késni az elégtétellel s módját ejti minél hamarább, hogy az illető kiengesztelődjék. A többit pedig nem kell tanulni, hanem tudni kell.

Ifj. G. K. H. Amiért a multakban leadtuk volt egyik helyi szerzőnek olyan közepes értékű cikket, azóta azt hiszik, a helyi poéták, hogy felszabadult az út és egyre-másra kötelesek vagyunk az ők szerzeményeiket leadni. Ezen boldog hitben aztán nap-nap mellett elárasztanak vig és komoly történetekkel, hangulatos és nem hangulatos versekkel, amelyek elől az esetleges személyes ismeretség folytán is nehéz megszabadulni, a mi pedig föltétlen szükséges. Cikket, sajnálatunkra, ezen okból nem közölhetjük, mivel ezzel egy újabb precedenst csinálnánk, s további munkánk még jobban meg lenne nehezítve. Kérjük szerkesztőségünköt, a hol azt megőrizték, elvinni.

Nyomatott Becsek D. Fia könyvnyomdájában.

306—1900.
vh. szám.

Árverési hirdetés.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a sz.-udvarhelyi kir. törvényszék 1899. évi 5622. sz. végzése következtében dr. Kovács Mór ügyvéd által képviselt Székelyegyleti I. takarékpénztár javára, Bartha Andor és társa bardoczi lakosok ellen 670 frt s jár. erejéig 1900. évi május hó 12-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 1800 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: Bartha Andornál 6 drb piros tarka ökör nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek az oklándi kir. járásbíróóság 1900. évi V. 61/2. sz. végzése folytán 670 frt tőkekövetelés, ennek 1899. évi április hó 23. napjától járó 6% kamatai, 1/3% váltódíj és eddig összesen 140 korona 49 fillérben biróilag már megállapított költségek erejéig Bardoczon, alperesnél leendő eszközölésére 1900. évi augusztus hó 3-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivat-

nak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. cz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik. Kelt Oklándon, 1900. évi június 28-ik napján.

Pollák Ignác,
kir. b. végr.

108—1900.
vh. szám.

Árverési hirdetés.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a sz.-kereszturi kir. járásbíróóság 1900. évi V. 48/1. számú végzése következtében Dr. Weisz Ármin budapesti ügyvéd által képviselt Umrath és társa budapesti cég javára Neufeld Eliás siklódi lakos ellen 136 kor. 50 fill. s jár. erejéig 1900. évi február 26-án foganatosított kielégítési végrehajtás útján le és felül foglalt 645 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: 1 tinó, juhok, kádak, törökbuza, gazdasági eszközök és házi butorok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a sz.-kereszturi kir. járásbíróóság 1900. évi V. 48/2. számú végzése folytán 136 kor. 50 fill. tőkekövetelés, ennek 1899. évi december hó 31. napjától járó 6% kamatai, 1/3% váltódíj és eddig összesen 104 kor. 40 fillérben biróilag már megállapított költségek erejéig Siklódon alperes házánál leendő eszközölésére 1900. évi július hó 17-ik napjának délelőtti 11 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén a becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felül foglaltatták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, jelen árverés az 1881. évi LX. t. cz. 120. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik. Kelt Sz.-Kereszturt, 1900. évi június hó 28-ik napján.

Szalontai Albert,
kir. b. vh.

Egy alig használt, kitűnő szerkesztői
valódi angol Helical Premier Bicsikli
eladó. — Csim e lap kiadóhivatalában
megtudható.

Szám 11926—1900.

alisp.

Udvarhelyvármegye alispánjától.

Pályázati hirdetés.

Az udvarhelyvármegyei árvászeknél, valamint a székelyudvarhelyi szolgabírói hivatalnál — előléptetés folytán — üresedésbe jött két irnoki állásra ezennel pályázatot hirdetek. Ezen állások egyenként évi 1140 korona törzsfizetés és 200 korona lakbér általánnyal vannak javadalmazva.

Felhívom pályázni óhajtókat, hogy a IV. gimnázialis osztály bevezetését, valamint eddigi szolgálataikat igazoló okmányokkal felszerelt pályázati kéréseiket, hozzám folyó év július hó 16-áig bezárólag adják be.

Székely-Udvarhelyt, 1900. évi július hó 6-án.

Dr. Damokos,
alispán

„SETAROPTINUM“

(Olaj-sebtapasz) Bámulatos gyorsan gyógyító
olaj-sebtapasz, a mely egyetlen a maga nemében s egy
régis család titka.

Budapestben a katonaságnál orvosilag rendelve.

Biztosan gyógyítja s a fájdalmat rögtön csillapítja bármily sebeknél: vágás, zúzódás, égés, fagyás, mindenféle kelevény, a női emlők gyuladása és gyűlése, a titkos betegségek, kiütések stb.

Egy adag ára használati utasítással együtt 2 korona.

A hatásért kezeséget vállal, a mi ha elmaradna, — a pénzt visszaszolgáltatja a „Stearoptinum“ laboratoriuma. A pénz beküldésével vagy utánvétellel megrendelhető a „Stearoptinum“ laboratoriumában

Budapest, VII. ker., Mexikói-út 88. II. 25.